

TAJEMSTVÍ RÁJE

Bishop Earthquake Kelley (Biskup Zemětřesení)

Není chráněno autorským právem.

Překlad:

Lubomír Zimmer

Curtis Kelley, přezdívaný také jako „Biskup Zemětřesení (Bishop Earthquake)“, je bývalým profesionálním boxerem a dnes pastorem v Hollywoodu. Je také autorem knihy „Zlatá nebeská nádoba“ vydané nakladatelstvím Word Harvest Books. Kelley je jedním z osmi dětí, narozených ve Stamfordu, Robertu a Ermě Jean Kelley. Jeho otec původem z Haiti praktikoval čarodějnictví zvané „voodoo, obeya a hoodoo“. Keley se naučil více jak jeden tisíc čarodějnických kouzel. Jeho matka se za jeho vysvobození z čarodějnictví modlila, často až dlouho do noci. Otec Kellyho ji za to bil. Kelley dnes děkuje Bohu za modlitby své matky.

Ve věku čtyř let začal užívat drogy a od svých šesti kouřil marihuanu. Dva jeho bratři byli překupníci drog a díky nim začal od svých deseti let užívat kokain. Poté, co se jednou předávkoval drogami, sestoupil do pekla a pak odevzdal svůj život Pánu Ježíši na probuzeneckém shromáždění v Milwaukee Wisconsin 15 prosince 1971. Když mu bylo 14 let, přišel k němu jeden ze slavných boxerů a řekl mu: „Vím, kdo jsi. Pokud to vezmeš vážně, tak z tebe bude veliký boxer a dotáhneš to hodně daleko.“ V letech 1986–2001 měl Kelley více jak 20 profesionálních zápasů. Během této doby založil duchovní úřad zvaný B. R. I. D. G. E. (MOST), ve kterém pomáhali lidem, kteří jsou nadměrně závislí na drogách v Corsonu v Kalifornii. BRIDGE se později přesunul do Západní části, do církve „Adams Foursquare“ pod pastoračním vedením H. Marvina a Juanity Smithových. V roce 1991 Kelley založil církev zvanou „Most Naděje“. V roce 2005 se tahle služba v církvi stala známou jako „Most Vysvobození“ (Bridge of Deliverance).

Souhrn Kellyho událostí v životě:

- 1) Jeho otec se pokouší, aby byl Kelly potracen, ale potrat se nezdařil.
- 2) Vychován svým otcem jako kněz Voodoo. Matka se modlí za vysvobození.
- 3) Ve věku 4 let užívá drogy a později se stává jejich překupníkem.
- 4) Pouliční rváč v New Yorku se stává profesionálním boxerem.
- 5) V roce 1971 se předávkoval, sestoupil do pekla, byl vzkříšený z mrtvých a spasen.
- 6) V roce 1978 je povolán ke kázání evangelia.
- 7) Dvakrát nadpřirozeně uzdraven z rakoviny
- 8) Boxoval na Olympijských hrách v roce 1984.
- 9) Začal kázat na plný úvazek.
- 10) Káže po celém světě-Čína, Londýn, Pakistán, Haiti a založil 5 církví v jiných zemích.
- 11) Je ženatý s manželkou Selen již 23 let, má 7 dětí.
- 12) Jeho syn Scott je v roce 1998 přepaden v autě a zastřelen.
- 13) V roce 2004 zemřel podruhé, tentokrát na aneurysma a šel do nebe.
- 14) Kelley je dnes pastorem v Hollywoodu v Kalifornii.

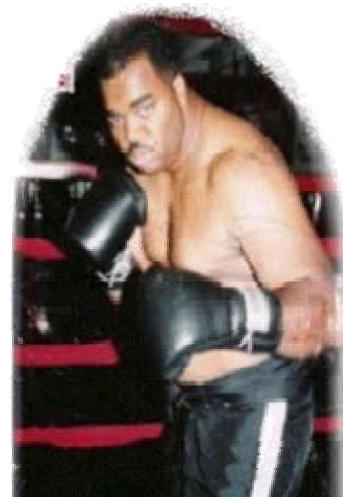
Po mnoho let krmil chudé lidi na ulici, kázal drogovým překupníkům, narkomanům a prostitutkám v nejnebezpečnější čtvrti Spojených Států známé jako doupe gangů. Jeho syn byl 7 listopadu 1998 právě na tomto místě přepaden v autě a zastřelen dvěma střelami do hrudníku.

V prosinci roku 2004 měl Kelley aneurysma.

„Když jsem se dostal do nemocnice, dali mě hned na vyšetřovnu. Nevěděl jsem, že mám aneurysma (abnormální rozšíření krevních cév v mozku). Myslel jsem, že mám jen bolest hlavy. Dali mi nějaké léky, ale nepomohlo to, a něco se začalo dít. Vytláčilo to ze mě vzduch. Cítil jsem jak je můj hrudník jakoby rozdrčen, jako při infarktu. Snažil jsem se nadechnout, ale nešlo to. Viděl jsem, že doktor a moje manželka se mi snaží pomoci, ale upadl jsem do křečí.

Neměl jsem už žádný vzduch. Začal jsem padat, viděl jsem, jak padám do hrozně propasti. Jsem přece kazatel, tohle by se mi nemělo stát, začal jsem tedy křičet: „Bože, jak je možné, že se mi tohle děje? Jsem muž Boží, sloužil jsem ti, udělal jsem všechno, co jsi mi řekl, abych udělal.“ Když jsem padal dolů, slyšel jsem otřesný křik a náрек mnoha lidí. Dostal jsem se do určitého bodu a pak jsem se zastavil. Poté jsem slyšel, jak mi Bůh říká: „Chci, abys slyšel a viděl, co se děje s lidmi po celém světě, když umírají v nemocnicích a nemají Mě. Zemřou ztraceni! A tohle je to místo, na které odejdou.“ Dále mi řekl: „Neboj se, tohle ti ukazují jako varování pro ty, kteří Mě neznají.“ Potom jsem začal znovu stoupat směrem nahoru, a Bůh mě dal zpátky do těla.

Slyšel jsem, jak na mě doktoři pracují a snaží se, abych začal dýchat. Slyšel jsem každé slovo lidí okolo mě. Stále jsem říkal: „Já jsem tady, jsem pořád tady.“ Po dlouhé a těžké námaze sester a doktorů na mně přestali pracovat. Slyšel jsem, jak říkají: „S tím už se nic nedá dělat.“ Můj duch ale pořád volal: „Ale vždyť jsem stále naživu!“ V té chvíli jsem nemohl otevřít oči, ani pohnout prstem, zkoušel jsem to, ale nešlo to a přitom jsem stále volal: „Jsem tady, tady jsem!“ Najednou jsem uslyšel Boží hlas: „Otevři svoje oči“ a když jsem je otevřel, stála nade mnou mladá doktorka

a řekla mi: „Vítej zpět, mysleli jsme, že jsme tě ztratili.“ Odtud mě rychle převezli na jednotku intenzivní péče, kde mě napojili na spoustu hadiček.

Byl jsem na pokoji a chválil jsem Boha, i když v té chvíli jsem měl v těle velikou bolest. Hlavu mi museli obložit několika velkými sáčky s ledem. Měl jsem příliš vysoký krevní tlak a každých 15 minut mě museli kontrolovat, celých 24 hodin denně, jestli jsem ještě naživu.

Když do pokoje vešla zdravotní sestra, řekl jsem jí: „Můžete tam vyladit nějaký pěkný křesťanský kanál? Nechci se dívat jen na to, jak policisté pořád někoho nahánějí a všichni po sobě střílí.“ Snažila se nějaký najít, ale nic nenašla. Tak jsem jí řekl: „Zhasněte mi, prosím a zavřete za sebou dveře.“ Když zhasla světlo a odešla z pokoje, tak jsem uviděl překrásnou velikou zlatou jakoby nádobu, která přijela do mého pokoje. Přímo jsem na tuhle nádhernou věc hleděl. Přistálo to rovnou u mojí postele. Byl jsem připoutaný, abych se nemohl hýbat. Přesto jsem se posadil a řekl jsem: „Tohle je tak neuvěřitelně nádherná věc. Co to je?“ Najednou, lusknutím prstu, mě to vyzdvihlo z postele. Vůbec jsem si ale neuvědomil, že jsem v tu chvíli vyšel z těla. Podíval jsem se na svoje tělo a řekl jsem: „Člověče, ten chlapík ale vypadá otřesně, tohle asi nepřežije.“ Ve skutečnosti jsem se ale díval sám na sebe.

Během několika okamžiků mě tahle věc zavezla do překrásné zahrady. Byly tam obrovské stromy, deset lidí s roztaženými pažemi by bylo třeba, aby tento strom mohli obstoupit dokola. Každé stéblo trávy mělo uvnitř sebe diamant, nějaký klenot a smaragd. Vypadala ještě lépe než tráva na golfovém hřišti.

Měřím 6 stop (asi 190 centimetrů) a anděl měřil 7 stop (přibližně 2 a čtvrt metru). Tento anděl mi řekl: „Běž, projdi se po tom.“ Myslel jsem ale, že jelikož je v každém stéble smaragd, tak mi to musí proříznout nohu. Ale anděl mi řekl: „Kdepak, klidně na to stoupni.“ Když jsem se potom procházel, bylo to měkké jak bavlna.

Když jsem šel dál, uviděl jsem řeku. Tahle řeka jakoby tancovala do rytmu hudby, kterou jsem tam slyšel hrát. Voda v řece nesla všechny barvy duhy. Těžko se to dá popsat, vypadala jako tekuté rozpuštěné diamanty. Byl jsem vzrušením celý bez sebe, chtěl jsem se toho napít, dát si něco s sebou do kapes a plavat v tom. Normálně ale plavat neumím. Když jsem to uviděl, říkal jsem si: „TOHLE MUSÍ VŠICHNI VIDĚT.“ Uviděl jsem, že tahle řeka vychází z opravdu obrovské překrásné budovy. Také jsem slyšel, jak z ní vychází zpěv andělů. Když jsem se podíval na druhý břeh, uviděl jsem tam svého syna, který byl zabit. Vypadal opravdu dobře. Zavolaal jsem: „Hej! Scotte!“ On řekl: „Táto! Táto!“ „Jsi to ty?“, řekl jsem. Odpověděl: „Ano táto, jsem to já. Tohle místo je mnohem krásnější než jste mi s maminkou o něm vyprávěli.“ Řekl jsem: „Scotte, jak se za tebou dostanu na druhý břeh?“ Odpověděl mi: „Ne, tati, teď sem ještě nemůžeš přijít, musíš se vrátit.“ Chtěl jsem tam zůstat, řekl jsem: „Kde je ta loď? Musí tady někde být loď.“ Naposled jsem Scotta viděl v roce 1998, to už bylo tedy 6let, tak jsem ho chtěl jen pořádně obejmout. Měl jsem pocit, že je tam někde loď, s kterou bych se za ním mohl přeplavit na druhou stranu, tak jsem ji začal hledat. Řekl mi: „Táto, pamatuješ si, když jsi mi dal ten slib?“

Byl jsem boxer, takže Scott mě mohl jen stěží zasáhnout, byl jsem mrštný a neustále jsem se do něho trefoval. Pořád mi nemohl zasadit úder. Boxovali jsme spolu v kuchyni a najednou se zastavil a velmi silně mě objal. Tohle bylo den předtím, než ho zabili. Řekl mi: „Táto, chci, abys mi něco slíbil,“ a přitom mě mačkal tak moc, že jsem jen stěží mohl dýchat. Řekl jsem: „Co se stalo? Něco se ti přihodilo v práci?“ Řekl mi: „To ne, táto, chci, abys mi slíbil, že spolu s maminkou nikdy nepřestanete kázat vysvobození, pomáhat drogově závislým a členům gangu. Pokud mi tohle neslíbíš, tak tě nepustím.“ Řekl jsem: „Tak tedy dobře, dobře, synu.“ Když mě pustil, řekl jsem mu: „Chlapče, jsi O. K?“. Řekl mi tehdy „Jsem O. K.“. Na druhý den jsem jel kázat do Nevady. Tehdy jsem dostal ten nejhorší telefonát, jaký kdy člověk může mít. Manželka mi volala, že můj syn byl přepaden v autě a byl na místě zastřelen dvěma výstřely přímo do hrudníku. Vidět ho teď v ráji bylo něco nepopsatelného. Řekl mi: „Musíš pokračovat v tom, co děláš, nemůžeš sem teď přijít, protože

jsi ještě neskončil. Dal jsi mi svoje slovo, že to dokončíš. Musíš se vrátit a dokončit to.“ Byli tam i jiní služebníci evangelia, kteří již předtím zemřeli a které jsem znal, i známí lidé, které jsem navštěvoval při jejich domácí bohoslužbě (Bohoslužba po domech). Tito všichni mi také říkali, že nemůžu ještě zůstat, ale musím se vrátit.

Když mě odnášeli zpět do té zlaté věci, která mě vzala z jednotky intenzivní péče, podíval jsem se na druhou stranu a tam běhaly děti. Hrály si a měly se skvěle. Chtěl jsem jít za nimi a hrát si s nimi, tak skvěle se tam bavily. Když jsem tam stál a sledoval je, uslyšel jsem Boží hlas: „Ty jsi jedno z těchto dětí.“ Přemýšlel jsem: „Ano, tak to je.“ Byly tam 3 různé skupiny dětí a hrály si tak, jako děti tady na zemi. Bůh mi řekl, že jedna skupina dětí jsou ty, které zahynuly ve válkách, při nehodách, na nemoci. Děti všech různých barev pleti (národností), jaké si jen dovedete představit. Byla tam ještě jiná skupina dětí, které tam pobíhaly a hrály si, a Bůh mi řekl : „Tamta skupina jsou děti, které byly potraceny, a byly poslány zpět ke Mně.“ A když to říkal, slyšel jsem, jak Bůh začíná plakat, slyšel jsem, jak se Jeho hlas změnil, protože měl v srdci velikou bolest (Jer. 13:17).

Byla tam ještě další skupina dětí, které si tam hrály. Řekl mi, že tyhle děti poslal k takzvaným „lidem církve“, kteří však naslouchají cestám tohoto světa. Tajně si však nechali udělat potrat, a tyhle děti mu byli poslány zpět.

Dal mi dvě varování pro církev, řekl mi: „Řekni mému lidu, aby činil pokání!“ Také řekl: „Oni Mě neberou vážně, jsou lhostejní.“

Další varování, které mi dal, je to, že: „Spousta lidí má něco proti Mně, jako bych snad Já sám zhřešil. Já nehřeším. Jsou lidé v církvi, kteří Mi neodpustili, protože jsem jim nedal věci, které chtěli a v čase, ve kterém oni chtěli, abych jim to dal. Anebo protože jsem nepožehnal jejich službu tak, jako službu některých jiných. Nebo protože někdo, za koho se modlili, zemřel. Drží v srdci zášť proti Mně. Dokud mi neodpustí, tak jim nemohu požehnat, aby mohli jít kupředu.“

Také řekl, že jsou kazatelé a služebníci, kteří si žijí jak se jim zlíbí i poté, co jim posílám jedno varování za druhým, aby činili pokání ze svých hříchů. Řekl mi, že mají manželky a také svoje milenky. „Honí se za penězi a různými věcmi, místo toho, aby hledali Moji tvář. Posílal jsem jim jedno varování za druhým, ale oni odmítli činit pokání. Mnozí z nich proto zemřou za jejich vlastní kazatelnou, právě na tom místě, kde mluví sami ze sebe a ne ze Mne.“

Tohle se později naplnilo. Viděl jsem několik lidí, které jsem znal, kteří zapadají do tohoto popisu. Nežili správně, žili pokryteckým životem, měli velmi špatný životní styl, a přesto prohlašovali, že jsou služebníci evangelia. Zemřeli přímo za svojí kazatelnou. Dvěma z nich bylo pouze třicet devět let.

Řekl mi, že na USA přichází zkáza. Ukázal mi velikou vlnu, která udeří. Tohle bylo v roce 2004, předtím než udeřila bouře Katrin. Také mi ukázal teroristy, kteří se v této zemi připravují na něco velkého.

Každý den dělám inventář svého vlastního srdce, abych se ujistil, že zůstávám v těchto parametrech. Ujišťuji se, že zůstávám v Boží přítomnosti. Jdu na kolena, pláču před Bohem a říkám Mu: „Bože, chci, abys mě použil, protože vím, co je tam na druhé straně.“ A musím varovat duše dříve, než bude na věky pozdě. To je to, co dělám.

Curtis Kelley (Biskup Zemětřesení)